

[Aksel Larsen.]

og jeg har fået indtryk af, at regeringen i de samtaler, ministrene har ført om vor eventuelt ændrede stilling til markedsdannelse, har været opmærksomme på dette og også ført forhandlinger eller haft samtaler om den politiske side af sagen. Jeg står her med det officielle communiqué fra statsministerens, udenrigsministerens og landbrugsministerens drøftelser i Bonn. Jeg har fået det fra udenrigsministeriet, så jeg går ud fra, at ordlyden er korrekt. Der står heri — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„Der fandt en udførlig meningsudveksling sted om de europæiske integrations-spørgsmål. Der var enighed om, at det økonomiske og politiske samarbejde i Europa burde udvides, og at andre europæiske landes tiltræden til de seks landes fællesmarked ville være ønskelig med henblik herpå.“

Jeg går ud fra, at hvert eneste ord i dette communiqué, som jeg har forstået det tog nogen tid at nå til enighed om, er vejet på en guldvægt, og når der står, at man har ført samtaler om det politiske samarbejde i Europa, og at andre europæiske landes tiltræden til de seks landes fællesmarked ville være ønskelig med henblik herpå, må jeg gå ud fra, at man i Bonn har talt ikke blot om eksport af soflæsk, men også om den politiske, den magtpolitiske, side af sagen, og det er her, jeg er mest bange for dansk tilslutning til fællesmarkedet, selv om jeg også er bange for den økonomiske virkning af en dansk tilslutning til fællesmarkedet. Derfor gentager jeg, at jeg finder, at folketinget bør stille det krav til regeringen, at den ikke i den periode, der nu kommer, ved forhandlinger, samtaler, breve, noter eller på anden måde foretager sig noget, som kan binde Danmark og berøve folketinget dets absolutte handlefrihed, når den tid kommer, da stilling skal tages.

Iver Poulsen: Den tanke, jeg udkastede om, at de ikke-udvalgsberettigede partier skulle have lov til at have en observatør med i udvalgene, mente den højtærede statsminister ikke der var mulighed for at få ført ud i livet, og den højtærede statsminister sagde, at jeg skulle ikke glæde

mig for tidligt. Jeg personlig er for længst holdt op med at glæde mig til eventuelt at nå noget her i folketinget efter den måde, hvorpå den politiske opfattelse, mit parti har, er blevet modtaget herinde; men jeg tror, det ville være af værdi for folkestyret, at man fik alle folkevalgte repræsentanter med ind i det lovgivningsarbejde, som jo virkelig foregår i udvalgene.

Så sagde den højtærede statsminister, at jeg fik min beklagelse over lovjageriet drejet hen på den nye grundlov og gav den skylden for det. Jeg vil gerne have lov til at sige, at jeg her støtter mig til de fire — så vidt jeg husker, var det fire — tilforordnede retslærde i grundlovskommissionen, som alle gik imod indførelse af etkammerssystemet med den begrundelse, at hvis vi fik et etkammerssystem, kunne man risikere, at lovforslagene ikke fik den grundige behandling, som de burde have, før de bliver ophøjet til lov. Deri ligger min begrundelse. Jeg henviste til det, der skete i 1956, nemlig indførelsen af folkepension på forsørgelsesbasis — det kunne have nogen betydning for den situation, vi står i i dag — og henviste til det tidligere ærede medlem hr. Thorkil Kristensens udtalelse om, at netop ønsket om at sikre sin alderdom var et af de vigtigste incitament for den private opsparing.

Den højtærede statsminister var noget i tvivl om, hvorvidt den private opsparing ville have været større, hvis vi ikke havde indført folkepensionen på forsørgelsesbasis, for, sagde den højtærede statsminister, vi har aldrig haft så stor en opsparing, som vi har i dag. Godt nok tilføjede statsministeren: om den muligvis ville have været lidt større, kan jeg ikke afgøre, og det er der ingen af os der kan, men man må erindre, at vist har vi den største opsparing, vi nogen sinde har haft, men vi har også den største penge-rikelighed, vi nogen sinde har haft. Jeg må med skam meddele, at jeg ikke har haft tid til at studere den sidste økonomiske årsoversigt, men den forrige viste, at vi dengang aldrig havde haft så stor en opsparing, som vi havde på det tidspunkt, men vi havde heller aldrig haft så stort et forbrug. Og der var det meget, meget væsentlige, at forbruget var steget forholdsvis mere end opsparingen, og det er det forhold, jeg tror man kommer til at tage i